

Новенька

Оксана Сайко

Вона з'явилася у їхньому класі в розпалі весни. Сонце сліпучими відблисками грайливо ковзало швидкою, а за вікном цвіли дерева і біля спортивного майданчика зазеленіла трава. Нестерпно було в такий теплий весняний день сидіти на уроках, хотілося гайнути на старенькому велосипеді кудись за місто, а то й просто поганяти м'яча...

Через прочинені двері утворився протяг, розчахнулося вікно, зашелестів списаними аркушами зошит. Здавалось, її привів весняний вітерець. Вона стояла посеред класу і всміхалася, трішки зніяковіла, зашарівшись з хвилювання, притискаючи до грудей яскраво-червону спортивну сумку. Ігор Чалага, що куняв на задній парті, витягнув шию, гикнув і одразу притих. Він ніколи ще не бачив дівчини з такими великими сірими очима.

- Це Тереза, - сказав математичка, - тепер вона вчитиметься разом із вами. Знайомство - на перерві, не відволікаємось, працюємо далі...

Але тепер ще важче стало налаштуватися на якийсь там дискримінант, вникнути у числа і формулу. В класі - перешіптування, дівчата озираються, оцінюють новеньку, її джинси, кросівки... І схоже, вона всім подобається. На перерві її засипають запитаннями: чому вона перевелася у їхню школу саме наприкінці року? Звідкіля вона і де живе? Хтось із дівчат запропонував їй пересісти до себе... Ігор Чалага й собі пробивається крізь натовп, надуваючи жуйку. Його побоювались у класі, бо хлопцем був непередбаченим і втнути міг будь-що. Саме про таких, як Чалага, вчителі кажуть - тяжкий підліток. Запхавши руки в кишені, він з навмисною презирливістю зміряв її з голови до ніг, пройшов повз, зачепивши ліктем, не зронивши ні слова. "От штучка, з якими очиськами..." - лише подумав.

Невдовзі виявилось, що Тереза погано чує через якусь хворобу, на яку недавно нездужала, і з нею потрібно розмовляти голосно. Вона часто червоніє, соромиться, що їй доводиться перепитувати. Але до цього одразу всі звикли.

- Та що з неї візьмеш, недочуває, то й навіть і не підкаже, глуха тетеря, - кинув якось Чалага, сплюнувши крізь зуби.

Хлопці, щоб вгодити йому, захихотіли. Він і сам не знав, що в тому дівчиськові його так дратує? Може, ті дуже великі очі? А може, те, що надто всі звертають на неї увагу? Навіть його найкращий друг Ґеник, який терпіти не може дівчат, і той крутиться біля Терези, жбурляє у неї на уроках паперові кульки... Не подобалося все це Чалазі. Начебто всі дівчата як дівчата, а вона якась дивна. І напевно, саме ота дивність так його зачіпала. Хоч і сам не міг собі пояснити, чому вважав її дивною. Чимось, зовсім не зумисно, вивищувалася вона над іншими його однокласниками, була якась задумана, вся в собі, якась йому незрозуміла... А надто вже розлютився, коли кликав її на контрольній із алгебри, а вона так і не озирнулася, не дала списати. От тобі й новенька.

Він зустрів її якось випадково, гасаючи в парку на велосипеді. Вона стояла з мольбертом, пензлями і малювала. Він здивувався, бо не сподівався її побачити, а вже надто не сподівався побачити її з етюдником. Першою думкою було проїхатися повз неї і звалити отой її етюдник на землю, начебто ненароком, але враз чомусь засоромився тієї думки. Нечутно під'їхав ззаду, спинився, зазирнув, щоб побачити її роботу. Тереза малювала розквітле дерево. Їй такими живими були її зелено-брунато-білі фарби, що Ігор мимоволі замилювався ним, хоч досі ніколи не цікавився живописом, а радше навпаки, вважав це справою нудною, нецікавою, не гідною уваги справжнього чоловіка. Почувався так, ніби розкрив її таємницю. І це принесло йому якесь полегшення. Не така вона вже й незрозуміла... Помітивши його, Тереза знітилася.

- Не знав, що ти малюєш, - промовив Чалага. Сказав це тихо, радше собі, а не їй, але вона почула його.

- Тобі подобається? - запитала вона. У її великих сірих очах він помітив відблиски весняного сонця, і від цього вони здалися ще більшими, ніж були насправді.

- Подобається, - відказав він.

- А мені здається, тут ніби чогось бракує...

Він стенив плечима:

- Та ні, ніби нічого... А можна дивитися, як ти малюєш? Я не буду тобі заважати.

- Звісно, але мені залишилося зовсім трішки.

Вона змішувала фарби і клала їх, ледь торкаючись полотна. І це якимсь дивним чином його заворожувало - здавалося, він міг спостерігати, як вона малює, довго-довго... Їй сам дивувався з цього свого стану. "Так от у чому її дивність!" - промайнула в Чалаги думка.

- Ну от і все, - сказала вона нарешті, витираючи руки з фарби.

Чалага важко зітхнув, йому не хотілося, щоб вона кудись ішла, краще б малювала собі далі... І раптом надумався:

- Хочеш, прокатаю? Так ніхто не їздить, як я.

- Як - швидко-швидко?

- Еге ж. Але зі мною не бійся, не впадеш. Головне - добре тримайся.

Він справді мчав, як шаленець. Тільки й миготіли довкола пістряві вулички, різнокольорові будинки, дерева, що цвіли білим цвітом, і вітер свистав у вухах, розвіваючи довгі коси. Від захвату перехоплювало подих, від страху німіли ноги.

- Я знаю, чого бракувало моїй картині! - гукнула вона. - Вітру! Такого ж вітру!..

Наступного дня, передумавши прогулювати алгебру, Чалага прийшов на перший урок, хоч за невиконане домашнє завдання йому знову світила двійка. Ще здалеку помітивши Терезу, він всміхнувся, зітхнув з полегшенням. Тепер не має значення, хай ставлять навіть і сто двійок, хоча... Потрібно буде якось пересісти до неї, нехай пояснить йому ті кляті алгоритми... Але це вже завтра.

- Терезко, дай списати! Дай списати, кажу!.. Ех, глуха тетеря! - спересердя Ґеник пожбурив у неї паперовою кулькою. Спалахнувши, Чалага раптом заломив йому руку за спину, поклав на парту.

- Ще хтось хоч раз із вас скаже "глуха тетеря", буде мати справу зі мною!

Хлопці позмовкали, глянувши на нього з подивом. Сперечатися з Чалагою ніхто б не наважився. Тереза, озирнувшись, усміхнулася йому самими очима. "Цікаво, - подумав Чалага, - а як вона все-таки малюватиме вітер?"